

ee

escola d'escriptura
ateneu barcelonès

Curs virtual de Narrativa

Converses de xat amb autors:

JAUME CABRÉ:

Escola d'Espectura (Ateneu Barcelonès)

Conversa de xat amb JAUME CABRÉ:

17 De juny de 2010, 18.30 hores.

Assistents presencials a la conversa de xat:

JAUME CABRÉ:, escriptor convidat.

Muriel Villanueva, professora de Narrativa de l'Escola d'Espectura.

Lluís Martí, coordinador dels cursos virtuals de l'Escola d'Espectura.

Assistents virtuals a la conversa de xat:

Alumnat dels cursos virtuals de Narrativa (*en català*) de l'Escola d'Espectura.

www.campusdescriptura.com

[Transcripció de la conversa de xat]

LLUÍS MARTÍ:

Benvinguts a la tercera i última **Conversa de xat amb autors** del campus virtual (www.campusdescriptura.com) de l'Escola d'Espectura (Ateneu Barcelonès).

El convidat d'avui és l'escriptor **Jaume Cabré**. A banda d'escriptor i guionista de prestigi (recent Premi d'Honor de les Lletres catalanes 2010), Jaume Cabré ha estat professor de l'Escola d'Espectura i hi col·labora habitualment. Entre els seus llibres trobareu l'assaig "El sentit de la ficció", on reflexiona sobre el procés creador i les tècniques d'espectura, un llibre que us pot resultar molt útil per al vostre aprenentatge com a escriptors. Aquesta vessant didàctica del Jaume Cabré fa que pensem que és un convidat molt interessant per a la conversa d'avui amb vosaltres. ...

Ja coneixeu com és el funcionament d'aquestes converses de xat amb autors, per tant iniciem ara la conversa amb el Jaume per tal d'encabir el màxim nombre de respostes possible. Ens acompanyarà també durant la conversa la Muriel Villanueva, professora d'alguns de vosaltres als cursos de Narrativa de l'Escola.

LLUÍS MARTÍ:

Bona tarda, Jaume, i moltes gràcies per acceptar la nostre invitació a la conversa d'avui.

JAUME CABRÉ:

Gràcies a tu. I a tots els que esteu a punt.

LLUÍS MARTÍ:

La Muriel ens farà una breu presentació del Jaume. Bona tarda, Muriel.

MURIEL VILLANUEVA:

Bona tarda. Com us ha dit el Lluís sóc la Muriel Villanueva Perarnau, professora d'alguns de vosaltres. Benvinguts!

Actualment, el Jaume Cabré és un dels autors catalans més consolidats i alhora de més projecció internacional. A més a més, la seva trajectòria literària (sembrada de contes, novel·les i guions de ficció televisiva) ha estat reconeguda només fa tres dies amb la concessió del 42è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes que, aquest any, incorpora una pedra del propi riu Pmano.Fa uns anys vam tenir l'honor de tenir el Jaume Cabré al claustre de la nostra Escola d'Espectura impartint el curs de Novel·la i ja fa molts que hi col·labora en trobades amb l'alumnat, fet que li agraïm profundament.

JAUME CABRÉ:

Doncs jo en tinc un record dels bons, dels anys de fer classes aquí a l'Escola.

LLUÍS MARTÍ:

Bé, doncs iniciem la conversa amb les preguntes que heu enviat als fòrums dels cursos. Recordeu que podeu enviar noves preguntes durant la conversa.

AINA PREGUNTA:

A banda de que podria preguntar moltes coses respecte a "Les veus del Pmano", malauradament n'he de triar una: un cop vaig començar a llegir la novel·la, la primera cosa que em va cridar l'atenció va ser el to de la novel·la, el to de les primeres planes del llibre. És difícil d'explicar-ho, però la sensació (errònia, és clar) que vaig tenir va ser que un cop havies trobat el to adequat, la resta ja venia rodat.. (no en sentit literal, sóc conscient...)

...És una bestiesa això que dic? ...Moltes gràcies!

JAUME CABRÉ:

Si t'entenc, t'he de dir que el to va ser una decisió presa al cap de dos o tres anys de treballar-hi. Trobar el to és el moment més decisiu del procés creatiu.

El que passa, Aina, és que un cop decidida la manera d'escriure, veus que et compliques la vida d'una manera... Però s'ha de ser conseqüent.

ROMANA PREGUNTA:

Hola, ...Volia preguntar-li pels seus orígens com a escriptor. Què és el que el fa decidir-se a explicar històries escrites? O a fer el pas de pensar que el que escriu pot interessar a la gent i es pot publicar. Potser per la seva formació una cosa ja el va portar a l'altra...

JAUME CABRÉ:

Tot va començar... a partir de l'interès per la lectura. M'empipava que un llibre que m'hagués atrapat, tingués un final. I la manera de solucionar-ho era posant-me a escriure coses que m'agradessin. Però la cosa no era gens fàcil. En qui no pensava era en un hipotètic lector.

SILVIA PREGUNTA:

Hola, voldria saber si té previst, algun dia, escriure una novel·la que no tingui transfons històric, per exemple, una novel·la futurista o de ciència-ficció. ...Moltes gràcies.

JAUME CABRÉ:

Ei, ei. Una novel·la de ciència ficció també és històrica!!!!

ÓSCAR PREGUNTA:

La barreja temporal constant que hi ha a "Les veus del Pamanó", va ser una decisió que vas prendre d'un bon inici, o bé va ser la pròpia trama que et va dur a utilitzar aquesta tècnica per diferenciar el to de la novel·la d'altres de temàtica similar? ...Gràcies!

JAUME CABRÉ:

És allò que he dit abans del to. Vaig decidir que la millor manera d'explicar la història, d'ajuntar la Tina i l'Oriol era "suprimint" el temps.

OLGA PREGUNTA:

Felicitations pel Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

...En referència a "Les veus del Pamano", on a part dels dos personatges principals, hi ha molts altres amb les seves sub-trames consegüents que van entrellaçant la història principal, m'agradaria preguntar quin mètode segueix per poder trenar aquest entramat i que funcioni com un rellotge suís. ...Gràcies.

JAUME CABRÉ:

Suprimir el temps és fer-lo elàstic, fer que el lector estigui sempre present a totes les èpoques. Per pretensions no em quedo!

Jo què sé! Sobretot és qüestió de paciència i de no tenir pressa. I interioritzar aquest món, fer-lo meu, dur-lo a sobre; en resum: més que escriure, viure el món i els personatges que m'anaven sorgint.

PERE PREGUNTA:

Per què creus que la teva obra té tant de ressò internacional i està traduïda a tants idiomes? A banda del motiu principal que és la qualitat de la teva obra, i també la bona feina del editor; però el que volia saber si creus que també hi algun motiu més relacionat amb el tipus de temàtiques que tractes (tot i que sovint podria semblar que són temes "locals", com la guerra civil a "Les veus del Pamano", o el postfranquisme a "L'ombra del eunuc").

...Gràcies per fer-nos aquesta visita virtual!

JAUME CABRÉ:

De res. Vejam: la pretensió de l'autor és parlar de temes que interessin a tothom.

La universalitat d'una obra ve donada, més que pel tema, per la mirada, l'actitud vital de qui escriu. I al final, resulta que una història que passa en un poblet del Pirineu, interessa a un senyor d'Oslo o de Berlin.

ANNA PREGUNTA:

He vist a la teva bibliografia que també has escrit llibres de contes. Tens més tendència a la novel·la, oi? Quin creus que és el motiu? Moltes gràcies!

JAUME CABRÉ:

El fet és que em dedico més a la novel·la que al conte. Però el conte com a gènere m'interessa molt. Per això vaig aparcar el *Pamano* durant un temps: per escriure *Viatge d'hivern*; que em va costar molt perquè estava avesat a la passa llarga de la novel·la.

JAUME CABRÉ:

Què és més difícil? Fer conte o fer novel·la? Penso que el que és difícil és escriure. Però que fent una novel·la et complices més la vida que fent un conte.

MURIEL VILLANUEVA:

A l'epíleg de *Viatge d'hivern* dius: «Una novel·la es guanya per punts, un conte per KO».

JAUME CABRÉ:

Sí, senyora!

Fer conte té la dificultat del KO que no sempre s'aconsegueix. En la novel·la tens temps de seduir el lector. En el conte has d'anar per feina des de la primera ratlla. Cadascú ha de trobar el gènere en què se sent més còmode. El cas és escriure amb passió.

MURIEL VILLANUEVA:

...I també has col·laborat en molts guions de televisió...

JAUME CABRÉ:

Col·laborat i creat. Més aviat creat. Sí, he fet molta feina, tu!

MONTSE PREGUNTA:

Pregunta fidel a la unitat actual del curs virtual de Narrativa: S'ha definit, potser no amb aquestes paraules, d'autor "instintiu". Tant, que no vol explicar sobre el què actualment està escrivint, per què no té garantit que acabi la idea que va començar. És aquest fet el que fa tan espaiat el temps de publicació entre novel·la i novel·la?

...Ha de revisar i reescriure moltes més vegades que si partís d'un esquema, com els escriptors considerats metòdics?

JAUME CABRÉ:

Sí, sí, sí. Em reconec com a instintiu i no vull deixar de ser-ho. Que no vol dir que no hagi de fer processos de racionalització al llarg del procés.

Crec que escriure així, a les palpentes, allarga el procés i t'aboca a reescriure, a equivocar-te, a fer marrades; però també a fer descobriments, a fruitar amb epifanies inesperades...

És una passada, penso. Crec que m'avorriria si partís d'un esquema previ.

MURIEL VILLANUEVA:

A mi em van fer classes dos Ofèlia Drac: el Jaume Cabré i l'Isidre Grau, dos exemples perfectes d'"instintiu" i "metòdic" respectivament, però tots dos bons professors i grans escriptors! :-)

JAUME CABRÉ:

Que bo, tu! Vol dir que a la vida hi ha de tot. L'Isidre Grau és un gran novel·lista que té la traça de poder visualitzar el món abans d'haver-lo escrit. Jo no tinc aquesta capacitat.

TERESA PREGUNTA:

Voldria saber com troba els "temes" sobre els quals escriure una història. Com descobreix si realment l'interessen prou com per apostar-hi? ...Moltes gràcies.

JAUME CABRÉ:

No busco els temes. No sóc ni temàtic ni argumental: em poso a escriure perquè m'estic escrivint a sobre. Els temes sorgeixen després de dies i mesos de diàlegs amb fantasmes que acabaran sent personatges.

Per exemple: que el *Pamano* anava de la recuperació de la memòria no ho vaig saber fins al cap de quatre anys. La meva pretensió era fer viure uns mestres en una escola rural. Quatre anys, o potser tres...

Ricard Masó:

Només et volia felicitar per la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

JAUME CABRÉ:

Ricard Masó de Girona????????????????????????????????????

Ricard Masó i Llunes:

Sí, Jaume, sóc en Ricard Masó de Girona. No és que et vulgui fer la competència a l'apuntar-me a aquest curs. Ens coneixem del *Bertrana* ... (millor dit, dels *Bertranos*)

JAUME CABRÉ:

I tant! Quina alegria!!!!!! Ets el factòtum i fundador dels premis Bertrana (per si la gent no ho sabia).

MARIA PREGUNTA:

Hola Sr. Cabré, bona tarda, primer felicitar-ho per el seu merescut Premi d'Honor de les lletres catalanes. Sense voler ser indiscreta, voldria saber, quan vostè va decidir escriure i ho va fer saber, qui va ser el seu major suport moral? De qui va rebre més ànims, felicitacions per la decisió, consells, etc...?

Moltes gràcies per el temps que ens dedica! ...

JAUME CABRÉ:

El suport sempre ha estat familiar. La dona, primer, entenent que em tancava moltes hores davant de fulls en blanc. I després el fills, respectant-ho. I tots fent-me tirar endavant. I jo, que sóc una mica cabut.

JORDI PREGUNTA:

Com a aprenents d'escriptors, quins autors ens recomanaries llegir? Bé per estil o per temàtiques de les obres? Moltes gràcies!

JAUME CABRÉ:

Impossible de contestar. Llegeix sense pensar-t'ho; però recorda què t'ha apassionat, què t'ha deixat indiferent i què t'ha avorrit. I rellegeix el que t'hagi apassionat. Però la tria l'has de fer tu. Si més no, ara en un xat!

NÚRIA PREGUNTA:

Hola Jaume ... (això serà llarg i no sortirà al xat, però no me'n puc estar): ...
...Tinc una historia personal amb "Les veus del Pamano",. Tinc una amiga alemanya que em va preguntar si el Pamano existia , que era una novel·la d'un autor català que no recordava (ho sento!), que la novel·la era molt bona que

passava pel Pirineu i volia saber si tot era real. I jo no en sabia res de res. A la setmana següent, pel meu 40 aniversari els companys de feina va i em regalen “Les veus del Pamano”. Coi! El vaig llegir i el vaig gaudir molt i molt. I just acabar-lo comencen a promocionar la peli per la televisió, com si el *Pamano* em perseguís... ...[...]

Ara, que sóc a l'Escola d'Espectura vaig entenent per que em va agradar tant i tant i per què està molt ben escrit. No es el tema (els temes), que també, és per com estan explicats. La pregunta que vull fer, parteix del fet que no he llegit res mes de Cabré (quan em desfaci dels ‘deures’ de la EE m’hi tiro!). A “Les veus del Pamano”, hi trobo molta ironia en tot plegat. La meva amiga alemanya em va dir que era un drama i jo, ho sento per l’Oriol, però m’he partit de riure llegint (i rellegint!) els capítols. No sé si en alemany, la ironia es perd, o si és cosa de diferent percepció la meva i la seva. Desconec si aquest to, que jo trobo tan irònic, és una constant en l’obra.

...La pregunta ,que no podreu posar al xat perquè es massa llarga.., seria si la ironia era buscada o et va anar sortint, tal i com dius a la conferencia que vas fer a la UOC, que tot et va sortint, i un cop ja hi era, la vas deixar créixer, i quan algun personatge set posava massa seriós el feies desaparèixer. O bé, com també he sentit dir, no en té res d’irònica la novel·la?

En qualsevol cas, milions de felicitats pel Pamano, o millor dit, moltes gràcies.

JAUME CABRÉ:

No ho sé, Núria. La ironia, si apareix, és perquè hi fa falta. Però al Pamano hi ha ironia i drama, barrejadets, com a la vida.

M’entens? En una novel·la hi ha d’haver drama, comèdia, ironia, solemnitat... Com ens passa a la vida: la pretensió és que hi hagi un món. I al món hi ha de tot; fins i tot gent indesitjable.

ÀNGELS PREGUNTA:

Hola, ...felicitats pel merescut Premi! I tal com dius, que escrius sobre el que et preocupa... quina és ara la teva preocupació més gran? ...Moltes gràcies.

JAUME CABRÉ:

Home... La preocupació més immediata, aconseguir la independència de Catalunya. Però el que estic escrivint no hi té res a veure. perquè una cosa és la vida civil i l'altra la literària. això s'ha de matisar, però de moment ho deixo així.

MONTSE PREGUNTA:

Joan Miró deia que hi havia quadres que, amb el temps, s'acabaven sols, només calia esperar i tenir paciència. A l'epíleg de *Viatge d'hivern* vostè explica que va acabar tots els contes l'any 2000, tot i que els més antics tenien una primera versió de 1982, i diu que va esperar, immòbil, [...] que els contes un dia passessin per davant seu per agafar-los del ganyot i demanar-los explicacions. ...La meva pregunta és: Quins són els indicis que permeten intuir que ha arribat el moment d'agafar un conte pel ganyot? De quina manera es pressent que l'escriptor l'ha acabat o que el conte està acabat, després de vint-i-tants anys sobre la taula de treball?

JAUME CABRÉ:

De debò que no ho sé. L'agafes pel ganyot i el llegeixes mirant-lo de lluny i de prop. El conte que no em satisfieia, saps per què no em satisfieia? Perquè jo plantejava: "Una vegada hi havia un noi curt de gambals que vivia amb sa mare...." Fins que no em vaig adonar que del que volia parlar era del dolor de la mare, no vaig entendre que el conte era: "Una vegada hi havia una dona que tenia un fill curt de gambals..."

El conte que va trigar tant a ser acabat és 'Balada'. I és el més curt del llibre!!!

LLUÍS MARTÍ:

[Recordeu que podeu anar enviant noves preguntes a la llista d'espera]

GEMMA PREGUNTA:

Hola Jaume! Moltes felicitacions pel premi i per tota la brillant carrera. ...Vaig tenir el privilegi d'escoltar-te el dia que vas comunicar als alumnes la teva decisió de marxar de l'institut per dedicar-te plenament a l'escriptura. Te'n recordes? ...Jo no vaig arribar a ser alumna teva, ho havia de ser just aquell any; el meu germà, uns anys major, em va dir, i encara em diu, que li vas ensenyar a estimar la literatura; així que jo esperava les classes amb entusiasme. Però el què va succeir després va ser més valuós, si cabia, per tothom: ens vas obsequiar amb milers de lletres enllaçades en impressionants combinacions que ara han merescut aquest premi.

Des de "La teranyina" o el "Fra Junoy" al "Viatge d'hivern" o "Les veus del Pamano" hi ha un camí llarg de recerca tècnica, un estudi de la narrativa que va donant a les obres una forma cada cop més voraç, un estil impecable. A mi "La teranyina" ja em va fer estimar la literatura!, i les teves novel·les actuals em fan pensar en com pot créixer un autor. Has anat buscant una fórmula? una manera d'arribar al lector? Una mena d'estratègia "pedagògica" que garanteixi la més eficient transmissió dels valors morals i socials implícits en les teves obres?

Moltíssimes gràcies, un veritable plaer llegir-te i escoltar-te. Una abraçada!

JAUME CABRÉ:

Vaja, Gemma... M'has emocionat. Però la pregunta fa de mal respondre. Si de cas, es tracta que sempre estiguis interessat en allò que estàs escrivint: que sempre vulguis saber-ne més i per això continues escrivint. Si tu t'apassiones per allò que escrius, pot ser que apassionis el lector; si t'hi avorreixes, no cal que continuïs. Parla d'una altra cosa, o abandona el material ; si a tu no t'enrampa no eramparà el lector. I jo vull que el lector quedi enrampat!!!

MURIEL VILLANUEVA:

Atenció alumnat!, perquè el conte *Balada* és un gran exemple de joc de distància narrativa: diferents estils de veus mimètiques (apunteu-vos-el!)

CARLES PREGUNTA:

Pots recomanar algun autor jove que hagi llegit últimament i t'hagi agradat especialment? Hi ha algun llibre clàssic que va fer que decidissis ser escriptor? ...El meu és el *Quadern Gris* de Josep Pla. ...Gràcies!

JAUME CABRÉ:

- 1) El llibre de contes d'en Borja Bagunyà (premi Rodoreda de fa tres o quatre anys) És molt bo. I ell, molt jove. *Defensa pròpia*, es diu.
- 2) *Dzhan*, d'Andrei Platònov em va fer reflexionar sobre el poder que algun escriptor té de commocionar-me. I vaig voler arribar al per què del poder d'emocionar només amb paraules.

MURIEL VILLANUEVA:

http://www.proa.cat/ca/autor/borja-bagunya_4708.html (El llibre de Bagunyà que esmenta el Jaume)

Montserrat Canes i Giner:

Apuntat Muriel!

MONTSE PREGUNTA:

Sobre *Viatge d'hivern* també m'agradaria preguntar-li com es va adonar de quins eren els "fils secrets o evidents" que relacionaven els contes tots amb tots? Els va crear una vegada va tenir clar quins serien els contes que formarien part del recull? El fet de trenar els contes va obligar-lo a modificar algunes trames? ...Moltes gràcies,

JAUME CABRÉ:

Me'n vaig anar adonant a mesura que escrivia i reescrivia. Primer per casualitat, després com a joc; després per cohesionar el conjunt vaig pensar que valia la pena seguir buscant punts, objectes, històries que passessin d'un conte a l'altre. I sí, això em va suposar modificar algun conte, escriure'n algun de nou i suprimir-ne un. Tot sigui per mirar d'assolir el somni ideal que descobreixes durant el procés creatiu!

LLUÍS MARTÍ:

Ara bé una pregunta "truculenta"....

MARCEL PREGUNTA:

A "Les Veus del Pamano", va arribar a violar-la el xofer a l'Elisenda?

MURIEL VILLANUEVA:

Marcel, pot ser és la diferència entre dir i mostrar, no?

JAUME CABRÉ:

Vejam... No cal dir les coses i deixar-les clares. Només n'hi ha prou amb indicar-les, suggerir-les. de vegades, amb el suggeriment dius més coses que amb l'afirmació. De totes maneres, jo tampoc no ho sé. I m'agrada no saber-ho. M'imagino que tal com és ella, el Jacinto no hauria sortit viu de la casa.

Albert Gil Giner:

Hola Jaume, felicitats pel premi. Vaig llegir "Les Veus del Pamano" després de "Soldados de Salamina" de Javier Cercas, imagino que coneixes la novel·la... Tot i que son ben diferents no trobes que hi ha certes similituds entre totes dues alhora de narrar la història, pel fet de ser una mena d'investigació, etc? A mi em va fer ràbia (tot i que soc fan de totes dues). Què en penses tu?

Gracies.

JAUME CABRÉ:

Jo les veig del tot diferents. Del tot: per atmosfera, per estil, per tipus de personatges. Com un ou i una castanya. (I m'agraden totes dues, eh?)

Montserrat Canes i Giner:

Què sents ara, quan alguns periodistes t'han definit també com "el pare dels *culebrots* catalans"? Sents com si estiguessin parlant d'algú altre, o et sents orgullós?

JAUME CABRÉ:

Jo no sóc el pare dels *culebrots*. Ho és en *Pepitu* Benet i Jornet; les coses com siguin. Jo mai no he fet *culebrots* sinó telesèries. Però és cert que vaig fer la primera telesèrie de llarga durada, La Granja, abans que en *Pepitu* fes Poble Nou, que és un *culebrot*. Potser la profe us explicarà la diferència entre un gènere i un altre. Ara no puc fer-ho aquí.

MURIEL VILLANUEVA:

La Granja: <http://www.tv3.cat/videos/398719>

David Llussà Torra:

Per si encara es pot enviar preguntes : Quan vas començar a madurar la idea de ser escriptor ? I en quin moment (i perquè) vas veure que podies ser-ho realment ?

JAUME CABRÉ:

No hi va haver un moment. Sóc escriptor perquè sóc lector. I la cosa va anar veint a poc a poc. Dedicava molt de temps a llegir i un bon dia m'adono que fa temps que dedico menys temps a llegir i més temps a fer provatures amb personatges, amb escenes... Crec que convé exercitar-se molt sense la intenció que allò que escrius acabi essent un conte o una novel·la.

Heu vist els quaderns d'estudi d'un dibuixant? Estan plens de mans, de rostres, de contrallums, de genolls, de nus, d'arbres... sense cap altra pretensió que tenir el traç que vols tenir.

Escriu, escriuiu per fer dits. i no us requi no 'aprofitar' el material. Us aprofita a vosaltres!

Maria Teresa Saborit Molist:

Bona tarda. En un moment determinat ha comentar que "un cop decidida la manera d'escriure, veus que et compliques la vida d'una manera...". A què es referia? Al mètode que utilitza per escriure? A l'escriptura en si mateixa?

Moltes gràcies

JAUME CABRÉ:

Si et refereixes al *Pamano*, la manera d'escriure eliminant el temps, que totes les èpoques càpiguen en una frase, és complicar-se la vida. Perquè és difícil, escriure així. Però com que veus que això és el que vols... doncs t'aguantes i continues treballant.

Silvia Jané Argenté:

Ja ens ha contestat que la ciència ficció també te un transfons històric, però s'hi veu parlant de naus espacials i viatges en el temps?

JAUME CABRÉ:

No. Ei! Viatge en el temps, sí. La història que en Roc Pons no coneixia és una novel·la infantil amb un viatge brutal en el temps!

MURIEL VILLANUEVA:

<http://llibres.net/ca/llibres/la-historia-que-en-roc-pons-no-coneixia>

Ricard Masó i Llunes:

Jaume, No et faig cap pregunta literària perquè davant el teu prestigi ni m'atreveixo. Però segueixo tota la teva obra així com ara en aquest xat.

JAUME CABRÉ:

Em fas feliç, Ricard, essent present en aquesta conversa. Amics del xat, us he de dir que en Ricard Masó és una gran persona que no para de treballar pel país. No és el tema, d'acord. Però no em puc estar de dir-ho!!!!

Florenci Verbon Cruells:

Fins a quin punt podem, en una novel·la històrica, barrejar personatges reals i de ficció? S'hi val tot, o hem de respectar els fets i les actituds dels reals?

JAUME CABRÉ:

S'hi val tot en la mesura que et deixi no la veritat històrica (no som historiadors) sinó la versemblança narrativa (som escriptors). Si vols més aclariments, en parlem més.

Montserrat Canes i Giner:

Et vaig sentir dir a un periodista que vas sentir la necessitat de reescriure *Galceran* per un deute adquirit amb ell, per què el senties immadur. Era immaduresa d'estil o d'home?

JAUME CABRÉ:

La immaduresa estilística reflecteix la immaduresa humana; tot va lligat entre art i vida.

Àngels Oliveres Serrano:

Se't fa difícil o fàcil viure les dues vides, la civil i la literària?

JAUME CABRÉ:

Ho porto bé. Però he de mirar de no confondre'm.

MONTSE PREGUNTA:

Una pregunta pel Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Una. Uf... ...
...Només he d'escollir una entre dotze anotades. ...I, em pot més l'admiració que em desperta com a lectora i ciutadana, que no pas la meva curiositat de lletraferida:Tenint en compte la temàtica social i de memòria històrica en les seves novel·les com les seves declaracions polítiques referint-se al camí cap a la Independència de Catalunya, prendrà part activa en la política si Reagrupament li demanés? Formaria part de les llistes electorals?

JAUME CABRÉ:

No. La meva feina, ara com ara és la d'escriure. Cadascú ha de fer allò que sap que pot fer amb alguna garantia. Ei, és com ho veig.

EVA PREGUNTA:

Com alumnes, ens pots recomanar algun manual d'escriptura creativa (el teu ja el tinc)?

JAUME CABRÉ:

Jo no he escrit cap manual d'escriptura creativa!!!! Tampoc no te'n sabria recomanar cap. Tu escriu i llegeix i llegeix i escriu i escolta el profe...

Florenci Verbon Cruells:

Home, si em permets re-preguntar, amb molt de gust. Per precisar, puc donar-li un fill a un personatge que mai en va tenir cap en la realitat? Puc fer un personatge històric homosexual, per exemple, tot i que sigui molt clar que no ho va ser? M'acusaran de "profanar i modificar la història"?

JAUME CABRÉ:

Sí. T'acusaran de tot i més. Però si la teva raó és poderosa, tira milles.

Silvia Jané Argenté:

Ha estat professor de l'Escola. Si es deixa portar per la intuïció a l'hora d'escriure, com ho porta això d'ensenyar mètodes?

Albert Gil Giner:

Jaume, creus que una escola d'escriptura com la nostra pot crear escriptors clònics?

JAUME CABRÉ:

Una escola com la vostra (nostra) sobretot fa bons lectors. Sou i sereu escriptors si ho dueu a dins. Els professors us ensenyen dreceres i tècniques. Però la llum de l'ànima ha de ser personal i de cadascun de vosaltres, Malament si només reflectíssi les tècniques apreses. Si cadascú és persona lliure i parla des de dins seu, és impossible que hi hagi clonació!

Maria Escalas Bernat:

Puc fer una pregunta? No se si ja s'ha fet perquè entro tard al xat. Fins a quin punt deixes que els personatges "vagin a la seva", o quan escrius ja tens la idea formada i no els deixes volar? Ho dic per la conferència que vas donar a la UOC, en el que deies una mica que els teus personatges anaven fent a la seva, i quan una va dir "Mata'l" et vas sorprendre

JAUME CABRÉ:

Sempre els deixo molta corda perquè em sorprenguin. És un plaer que el personatge t'expliqui ell la història que tu no saps. De debò. Però no sempre és possible.

David Llussà Torra:

Tens la sensació que es podria fer moltíssim més en la promoció de la lectura en les escoles ? Vull dir despertar realment l'interès dels alumnes, fugint de clàssics i obres que fan avorrir la lectura als joves ?

JAUME CABRÉ:

De debò que no ho sé. La reflexió caldria traslladar-la als entesos (educadors, sobretot). De debò que em sento incapaç de contestar. Generalitzant, et diria que la lectura els ha d'atrapar. Però no s'atrapa si rebaixes i rebaixes el llistó sinó engrescant, apassionant els nens/nois/noies a fer un esforç que els plaurà al final.

LLUÍS MARTÍ:

Bé, ja és l'hora de fer les 2 últimes preguntes de la conversa d'avui...

Maria Teresa Saborit Molist: No sé què escriure. Per on començo? Les històries que se m'acudeixen són enrevessades, un embrull i no sé per on agafar-les. Quin seria el seu consell?

JAUME CABRÉ:

Escriu, escriu, escriu coses, traços, paraules... Pensa que una novel·la són paraules (Rodoreda *dixit*). Escriu paraules i interroga-les. Les paraules acabaran aglomerant-se i fent algun petit somni. El tema sorgirà després que hakis omplert un centenar de pàgines.

Ningú no us ha dit mai (espero) que escriure és fàcil!!!

LLUÍS MARTÍ:

No li preguntarem al Jaume... (o potser sí) en quina novel·la està treballant ara, si ens pot explicar alguna cosa (tot i que em sembla que no li agrada gens explicar en què està treballant...)

JAUME CABRÉ:

No puc explicar res, Lluís. I tu saps que et contestaria això... Si jo no ho sé, com vols que ho expliqui. Només fa cinc anys que hi treballo. i us recordo que una novel·la són paraules.

LLUÍS MARTÍ:

Bé, ha estat un plaer compartir aquesta conversa amb tu. T'agraïm molt que hagis acceptat la nostra invitació, i no sé si vols dir alguna cosa més com a comiat per als alumnes

JAUME CABRÉ:

Escriuiu, escriuiu; i després ja rumiareu sobre el que escriuiu.
I llegiu!! Amén.

MURIEL VILLANUEVA:

Jaume, ha estat un plaer tenir-te a l'Escola un cop més. A més d'un *escriptoràs*, sempre has sabut transmetre als aprenents els secrets de l'ofici. I ja veiem que en virtual, també t'hi entens molt bé ! Moltíssimes gràcies, de tot cor.

LLUÍS MARTÍ:

Moltes gràcies a tothom per la vostra presència al xat d'avui, i els propers dies publicarem la transcripció completa d'aquest xat.

Ens veiem als cursos de l'Escola!
Bona tarda...

www.campusdescriptura.com

Converses de xat amb autors d'aquest curs acadèmic 2009/10:

Maria Barbal (02/02/2010) / Rosa Regàs (04/02/2010) / Màrius Serra (13/04/2010) /
Rosa Montero (15/04/2010) / Jaume Cabré (17/06/2010)

PROPERA CONVERSA DE XAT: JORGE CARRIÓ:

Conferències-col·loqui presencials del cicle Amb Veu Pròpia d'aquest curs acadèmic 2009/10 (*cal inscripció prèvia a la secretaria de l'Escola*):

RAY LORIGA

presenta: **Olga Merino**
dimecres **18 novembre 2009**

JOSEP VALLVERDÚ

presenta: **Marta Luna**
dimecres **24 febrer 2010**

MARTA PESSARRODONA

presenta: **Laura López**
dimecres **9 desembre 2009**

LUISA CASTRO

presenta: **Francesc Parcerisas**
dimecres **17 març 2010**

MÀRIUS SERRA

presenta: **Abraham Mohino**
dimecres **20 gener 2010**

FRANCISCO GONZÁLEZ LEDESMA

presenta: **Paco Camarasa**
dimecres **14 abril 2010**

LUIS MATEO DíEZ

presenta: **Teresa Martín Taffarel**
dimecres **3 febrer 2010**

JORDI COCA

presenta: **Dolors Millat**
dimecres **12 maig 2010**

Més informació al web de l'Escola: www.campusdescriptura.com

© **Escola d'Espectura (Ateneu Barcelonès) – 2010**

Aquesta és una còpia de l'obra original per a ús privat. No està autoritzada la distribució pública de l'obra, total o parcial, ni la generació d'obres derivades, sense l'autorització expressa dels propietaris i propietàries dels drets d'autor.